

34 (094.5)
1497-1)

у нови инвентар бр. ~~2277~~
5
1942 год.
24.

Поштарина плаћена.

Год. XV

НОВИ САД 15. V. 1935

Број 5

ЗБИРКА

закона, министарских наредаба
уредаба и расписа

и

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XV

1935

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

Др. НИКА Ј. ИГЊАТОВИЋ

ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина Збирке закона: 11. Распис Мин. финансија о прикупљању података о хонорарима адвоката — 12. Уредба о простијем и бржем поступку код кривичних судова.

Садржина Збирке судских одлука: 46. Оцена. Оштета. — 47. Права предаја — 48. Надлежност за наследнике меничног дужника. — 49. Оставински секвестар. — 50. Недостатци поднеска. Примена новог Грпп после контумације — 51. Лишење живота. Телесна повреда. — 52. Ревизија по крив. пост. — 53. Важан део тела. — 54. Неоправдано осуђен. — 55. Крађа и § 320 кр. з. — 56. Олакшица код чиновника.

Библиотека
Министарства правде
Београд.

СТАНИШУШАНА ЧАМПРАГА И ДРУГА, НОВИ САД

Приметио сам да поједини судови не поступају по датим упутствима од подручног ми Министарства у погледу разрешења премештених чиновника, који се имају упутити на нову дужност, већ под разним изговорима траже продужење рока за разрешење од дотадање дужности било сами судови или премештени чиновници

Стога а на основу § 100 Закона о чиновницима

НАРЕЂУЈЕМ

да судови и државна тужиштва, кад добију указ односно декрет о премештају чиновника имају исти извршити у року за пет дана по пријему акта, изузев судије наредбодавца и режисера — који такође имају предати дотадању дужност у законом предвиђеном року од тридесет дана, по пријему наређења.

Тако исто судови ће у горњим роковима разрешити и све чиновнике, за које су већ примили указ односно решење о њиховим премештајима, а по ранијим решењима из било којих разлога су задржати и даље на раду а нису до сада упућени на нову дужност.

Препоручујем судовима и државним тужиштвима да по предњем тачно поступају, јер ћу у противном узимати на одговор надлежна лица за неизвршење предњег наређења.

Министар правде

Др. Драг. С. Којић, с. р.

Апелационом суду

НОВИ САД.

Предња наредба Господина Министра правде доставља се ради знања и управљања.

(М. П.)

По наредби Министра правде

Начелник општег одељења,

Ј. Миловановић, с. р.

Члв. др. 31/354

надлежност Државног правобраништва, морају се доставити Државном правобраништву; у противном не могу произвести правно дејство.

§ 18.

Све власти дужне су тужбе и друга акта, поднета против Државе и установа, које Државно правобраништво заступа, а која су им погрешно упућена, без одлагања доставити надлежном Државном правобраништву.

§ 19.

Државни правобранилац може признати и равнати се у име Државе до 1000 динара; ако је вредност спора до 30.000 динара по одобрењу Врховног државног правобраниоца, а преко ове суме до 1.000.000 динара по одобрењу Министра финансија, а за веће износе по одобрењу Министарског савета.

Признања и поравнања без ових одобрења не могу произвести према Држави правно дејство.

§ 20.

Против пресуда, решења и одлука, изречених на штету Државе, дужно је Државно правобраништво употребити правна средства.

Ако је вредност спора до 1000 динара, Државни правобранилац може одустати од употребе правног сретства. У споровима до 30.000 динара за неупотребу правног сретства потребно је одобрење Врховног државног правобраниоца. У споровима до 1.000.000 динара потребно је одобрење Министра финансија, а преко ове суме и сагласност Министарског савета.

§ 21.

Државна правобраништва дужна су извештавати Врховно државно правобраништво о сваком спору непроцењивом или у вредности преко 100.000 динара.

§ 22.

Државно правобраништво самостално и непосредно општи са свима властима.

Све државне власти дужне су Државном правобраништву указивати правну помоћ, кад је у службеним пословима затражи, и достављати му тражена акта, ако зато не постоје какве законске сметње.

За сваку неуредност власти одговараће чиновник, чијом је кривицом неуредност наступила, не само дисциплински већ и за накнаду штете, која би отуда произашла за Државу.

§ 23.

Поред Државног правобраништва и власти, које су нарочитим законима овлашћене да траже обезбеђења за Државу, дужне су и овлашћене и друге власти у случају потребе тражити ова обезбеђења, а решење о томе суд је дужан доставити и Државном правобраништву.

§ 24.

Спорове са Државом могу судити само редовни државни судови.

§ 25.

Сукобе надлежности као и остала спорна питања између појединих државних правобраништава расправља Врховно државно правобраништво.

§ 26.

Државно правобраништво дужно је предузети без одлагања све што је потребно да се правоснажне одлуке одмах изврше.

§ 27.

Ако Државно правобраништво прими за Државу новац или друге вредности, дужно их је најдиље у року од три дана по пријему предати надлежној државној каси.

§ 28.

Поверилац коме је правоснажном судском одлуком досуђена новчана тражбина од Државе, дужан је упутити надлежном Државном правобраништву молбу ради исплате.

Ако у року од два месеца од предате молбе поверилац не буде обавештен о издатој налогу за исплату, или ако у року од четрнаест дана од дана обавештења, да је налог издат, исплата не буде извршена, може тражити извршење код суда.

§ 29.

Ради наплате новчаних потраживања од Држава не могу се узети у извршење непокретности и покретности које су непосредно намењене јавној служби, саобраћају и земаљској одбрани, новац у државним касама, предмети државног монопола, као ни примања Државе по јавно-правном основу, као што су порези, таксе, трошарина, царина и друго.

§ 30.

Ако би се показало, да због немаштине дужника није могуће ни извршењем наплатити новчане тражбине досуђене Држави, Државно правобраништво може образложеном одлуком одустати од тражења наплате.

Ако је сума досуђених тражбина већа од 1000 динара мора за то имати одобрење Врховног државног правобраништва.

§ 31.

Реферати и мишљења, која представљају унутрашњи рад администрације, не смеју се саопштавати нити давати у препису приватним лицима. Остала акта обавештајне и доказне природе намењена Државном правобраништву не могу се приватним лицима саопштавати и давати у препису без одобрења Државног правобраништва.

§ 32.

Ближе одредбе о раду Државног правобраништва по овоме закону прописује Министар финансија.

III. Стални правни одбор.

§ 33.

При Врховном државном правобраништву постоји Стални правнички одбор, који на захтев Министара финансија даје саветодавна мишљења по предметима, који му буду на мишљење упућени.

§ 34.

Стални правнички одбор састоји се из девет чланова, од којих се осам постављају указом на предлог Министра финансија на две године од судија редовних и управних судова, државних саветника, чланова Главне контроле, професора правних факултета и адвоката. Као девети члан Сталног правничког одбора улази Врховни државни правобранилац односно његов заменик.

§ 35.

У Сталном правничком одбору председава и свима његовим пословима руководи најстарији члан по рангу од постављених.

За пуноважну седницу потребно је присуство више од половине чланова.

§ 36.

Стални правнички одбор се састаје на позив Врховног државног правобраниоца односно његовог заменика.

§ 37.

Ако су Сталном правничком одбору потребна стручна лица ради објашњења, позваће се на заказану седницу.

§ 38.

Стални правнички одбор даје своје мишљење писмено, образложено и поткрепљено законским прописима.

Мишљења Сталног правничког одбора не могу се издавати у препису приватним лицима.

Мишљења Сталног правничког одбора уписиваће се у нарочиту књигу у целини по реду доношења.

§ 39.

Чланови Сталног правничког одбора и стручна лица, која буду позивана, имаће награду коју одреди Министар финансија.

IV. Особље.

§ 40.

На челу Врховног државног правобраништва стоји Врховни државни правобранилац, који је непосредно подређен Министру финансија.

Врховни државни правобранилац води надзор над целокупним радом државних правобраништава. У његову надлежност спадају и послови око службених односа свих чиновника и осталих службеника државних правобраништава.

Врховни државни правобранилац може за Министра финансија доносити одлуке и решења из његове надлежности уколико га он за то овластити.

§ 41.

У Врховном државном правобраништву установљава се звање заменика Врховног државног правобраниоца.

Заменик Врховног државног правобраниоца врши дужност Врховног државног правобраниоца кад је овај спречен и отправља све послове, које му Врховни државни правобранилац буде ставио у дужност.

§ 42.

На челу државних правобраништава стоје државни

правобраниоци, који су непосредно подређени Врховном државном правобраниоцу.

Државни правобраниоци управљају пословима државног правобраниоштва и врше непосредан службени надзор над особљем.

У случају спречености државног правобраниоца његову дужност врши по рангу најстарији чиновник.

§ 43.

У Врховном државном правобраниоштву и у државним правобраниоштвима постоје и ова чиновничка звања: виши саветник, саветник, виши секретар, секретар, пристав, приправник, главни архивар, архивар и архивски чиновник.

Поред чиновника постоји потребан број званичника, служитеља и дневничара.

§ 44.

Врховни државни правобранилац мора поред услова из Закона о чиновницима испуњавати и услове који се траже за судију Касационог суда, по Закону о судијама, или да је провео пет година у звању заменика Врховног државног правобраниоца или Државног правобраниоца.

§ 45.

Заменик Врховног државног правобраниоца и Државни правобранилац, поред услова из Закона о чиновницима морају испуњавати услове који се траже за судију Апелационог суда по Закону о судијама, или да су провели три године у звању вишег саветника или саветника Државног правобраниоштва.

§ 46.

Виши саветник, саветник, виши секретар, секретар и пристав морају имати свршени правни факултет и положени судијски или адвокатски испит.

Приправник мора имати свршени правни факултет.

§ 47.

Остало особље правобраниоштва мора испуњавати услове, који се за одговарајућа звања траже по Закону о чиновницима.

§ 48.

Звање Врховног државног правобраниоца распоређује се у II групе 2 и 1 степена, а звање заменика Врховног државног правобраниоца у III групу 2 и 1 степена.

Остала чиновничка звања распоређена су Законом о чиновницима.

§ 49.

За чиновнике и остале службенике Државног правобраниоштва важе одредбе Закона о чиновницима уколико овим законом није друкчије предвиђено.

§ 50.

Време проведено у служби Државног правобраниоштва рачуна се као време проведено у суду.

Приправничка служба у Државном правобраниоштву рачуна се за полагање судијског и адвокатског испита и за стицање положаја судије као и служба у суду.

§ 51.

Врховни државни правобранилац, заменик Врховног државног правобраниоца и Државни правобранилац бирају се конкурсом, с тим да при једнаким погодбама имају првенство активни правобранилачки чиновници.

V. Прелазна наређења

52.

Кад овај закон ступи у живот сви чиновници и остали службеници Државног правобраниоштва остају на положајима, на којима су се затекли, и даље напредују по прописима Закона о чиновницима и овога закона.

§ 53.

До установљења Државног правобраништва на територији Скопљанског апелационог суда, послове тога правобраништва отправљаће Државно правобраништво у Београду.

§ 54.

Кад овај закон ступи на снагу престају важити сви закони, уредбе, службена упутства и остали прописи, који су до сада важили за Државна правобраништва, као и остали законски прописи противни овом закону.

§ 55.

Овај закон ступа у живот кад га Краљ потпише, а добија обавезну снагу после 90 дана од обнародовања у „Службеним новинама“.

Препоручујемо Нашем Министру правде да овај Закон обнародује, свима Нашим Министрима да се о извршењу његовом старају, властима заповедамо да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покоравају.

(Обнародован у Службеним новинама од 19 јула 1934 год, бр. 164).

11.

РАСПИС

Министарства Финансија бр. 68905 од 23 септ. 1929 г. о томе, да су саме пореске власти дужне да прикупљају податке о хонорарима адвоката.

„Министарство Правде актом бр. 54377/29 известило је ово Одељење, да поједине пореске управе траже од судова, да им састављају спискове о хонорарима које су адвокати примили за заступање странака.

Ово одељење поново скреће пажњу свима пореским властима, да су оне саме дужне да прикупљају такве податке, док су друге власти само дужне, да им те

податке ради сређивања и прикупљања ставе на расположење.

Пореске власти ће се у будуће овога најстрожије придржавати, да ово одељење не би примало сасвим непотребне интервенције од других надлештава, које кривоцом пореских власти стварају овом одељењу само сувишну преписку“.

12.

На предлог Министра правде а на основу првог става § 64 Финансијског закона за 1934/35 годину Министарски савет прописује

УРЕДБУ

о простијем и бржем поступку код кривичних судова

Члан 1.

У Закону о судском кривичном поступку чине се ове измене и допуне:

1) На крају првог одељка § 22 додаје се следећа реченица:

Саслушање државног тужиоца није потребно, ако се ради само о кривичним делима, која се гоне по приватној тужби.

2) У § 36 место речи „до хиљаду динара“ ставити „до две хиљаде динара“.

3) Други одељак § 65 мења се и гласи:

Један окривљеник може имати највише три браниоца, а у изузетним случајевима, по допуштењу суда, највише пет.

4) На крају другог одељка § 67 место тачке долази запета и додају се речи: осим, ако је истражни заговор наређен само због сумње, да ће окривљеник побећи.

5) У § 73 додаје се други одељак, који гласи:

За присуствовање једној истражној радњи судском сведоку не припада никаква награда,

Садашњи одељак други постаје одељак трећи.

6) У другом одељку § 118 после речи „затвор“ брише се тачка и додају се речи: „ако има за то предлога државног тужиоца у смислу § 119 од. 1 и 2“.

7) У § 122 место речи „до хиљаду динара“ ставити до две хиљаде динара“.

8) Четврти одељак § 129 мења се и гласи:

У случају, да је истражни затвор наређен са кога од других основа и траје дуже од месец дана, дужан је истражни судија сваки месец дана испитивати, стоје ли још разлози истражном затвору и о томе подносити извештај претседнику суда.

9) У другом одељку § 136 место речи „и у које“ ставити „или у које“.

10) У првом одељку § 145 место речи „при узапћењу“ ставити „при прегледу“.

11) У првом одељку § 162 место речи „новчаном казном“ ставити „новчаном казном и затвором“.

12) У првом одељку § 163 место речи „до хиљаду динара“ ставити „до две хиљаде динара а у важнијим случајевима и затвором до 10 дана“.

13) У првом одељку § 164 место речи „новчаном казном до две хиљаде динара“ ставити реч „новчаном казном до четири хиљаде динара“.

14) Прва реченица другог одељка § 181 мења се и гласи:

Ако истражни судија сматра за потребно или ако то тражи окривљеник, на увиђај ће се позвати два судска сведока.

15) § 183 мења се и гласи:

Кад је за проналазак и оцену чињеница, које су предмет увиђаја, потребна нарочита спрема и знање, истражни судија ће позвати по правилу једног вештака.

Два ће се вештака позвати, само ако је вештачење тешко и сложено.

16) Први одељак § 194 мења се и гласи:

Преглед и парање леша врши један а по потреби два лекара (§ 183 од. 1) по прописима, који су за то нарочито издани.

17) У § 198 додаје се први одељак, који гласи:

Код телесних повреда, позваће се по потреби један или два лекара (§ 183 од. 1), да прегледају повређеног.

Садашњи § 198 постаје други одељак и у њему се бришу речи „код телесних повреда“.

18) После § 198 долази нов § 198 а, који гласи:

Телесни преглед окривљеника сме се предузети ради утврђивања чињеница, које су за поступак од значаја. Друга лица се без свога пристанка смеју прегледати само тада ако се мора утврдити, да ли се на њиховом телу налази одређен траг или последица кривичног дела.

Узимање крви за преглед и друге лекарске интервенције, које се по правилима медицинске науке предузимају ради прегледа, дозвољени су и без пристанка лица, које се прегледа, ако нема бојазни да ће од тога бити каква штета за његово здравље.

Наредбу за преглед издаје судија.

19) У првом одељку § 199 место речи „да га прегледају два лекара“ ставити речи „да га прегледају један или по потреби два лекара“.

20) У § 203 додаје се други одељак који гласи:

Ако истражни судија (претседник) примети, да има у оптужници чисто формалних грешака, саопштава одмах о томе тужиоцу. Ако тужилац врати оптужницу за 24 сата, важиће као да је првог дана поднета, без обзира на то да ли је исправљена или не.

Садашњи одељак други постаје одељак трећи:

21) Први одељак § 215 мења се и гласи:

Да би позив за оптуженика вредео, потребно је, да се удесн тако, да оптуженику између дана доставе позива и претреса остане рок бар од три дана, а ако је у питању злочинство, које се кажњава казном лишења слободе преко пет година, бар од осам дана, да спреми

своју одбрану, изузевши да он нарочито пристане на скраћење тога рока. У позиву има се оптуженик упозорити, да ће се ако не дође на претрес, по околностима претрес одржати без њега (§ 237 а)) или ће се притворити и довести на претрес. Ако се то благовремено не би могло извести, претрес ће се о његовом трошку одложити а он принудно довести и притворити.

У § 215 додаје се пети одељак, који гласи:

Претседник окружног суда кажњаваће општинске часнике и службенике новчаном казном до пет стотина динара (§ 7), ако позиве на одређене претресе без оправданих разлога благовремено не предаду или потврду о пријему суду благовремено не врате.

22) Трећи и четврти одељак § 219 мењају се и гласе:

Ако тужилац пре почетка претреса одустане од оптужбе, а нема оштећеника, који се придружио кривичном поступку, претседник ће обуставити поступак и опозваће наредбу за главни претрес и о томе ће одмах обавестити сва лица која су позвана на претрес.

Оштећеника, који се придружио кривичном поступку обавестиће претседник, да државни тужилац одустаје од оптужбе и упутити га, да може одржати оптужбу на снази изјавом, коју има за три дана по обавести поднети окружном суду. Ако се по истеку тога рока оштећеник не изјасни, претседник обуставља поступак.

23) У другом одељку § 221 место речи „тражени“ ставити „уважени“.

24) После § 221 додаје се нов § 221а), који гласи:

Суд сваког степена, кад сазна и утврди смрт о кривљеника обуставиће одмах поступак.

25) У првом одељку 230 место речи „до хиљаду динара“ ставити „до две хиљаде динара“.

26) После § 237 додаје се нов § 237а), који гласи:

Ако оптужени није дошао на главни претрес, то се може и без њега главни претрес одржати и донети пресуда, али само ако је у питању кривично дело, за које

Закон прописује казну лишења слободе до пет година (са или без споредних казни), а оптуженик је већ код суда саслушан и позив за главни претрес му је лично предат. У овоме случају оптуженику ће саопштити пресуду и доставити је у препису за то одређени судија. Ако је то због отсузности оптуженика немогуће, пресуда ће се објавити у „Службеним Новинама“ и јавно истаћи у месту, где је злочинство учињено као и у месту становања или последњем месту бављења оптуженика и у суду првог степена.

Ако се главни претрес у отсузности оптуженика не може да одржи или настави, јер нису испуњени услови из претходног одељка или суд нелази, да се без присуства оптуженика не може очекивати довољно објашњење стања ствари, то ће се поступити по § 237 од. 1.

Ако се довођење оптуженика не може да оствари, поступиће се по околностима према другом одељку XXIV главе овог Законика.

27) У другом одељку § 238 место речи „новчаном казном до хиљаду динара“ ставити „новчаном казном до две хиљаде динара“.

28) § 240 мења се и гласи:

Суд одлаже претрес на извесно време, а ако то није могуће онда без одређивања дана за нови претрес. У том случају дан за нови претрес одређује претседник.

Против решења суда о одлагању претреса нема правног лека.

Претрес, који је одложен, мора се у новом заседању изнова увек отпочети и провести, ако је у питању кривично дело, за које закон прописује смртну казну или казну лишења слободе преко пет година.

Исто тако, у новом заседању, у осталим случајевима мора се претрес изнова отпочети и провести, ако се састав већа измени или ако је од одлагања прошло више од месец дана.

Ако не наступи ниједан случај из одељка 3 и 4,

претседник ће на доцнијем претресу усмено изнети битне резултате ранијег претреса према записнику и другим списима и затим ће наставити претрес. Само, ако би у том случају једна странка тражили после излагања претседника а пре наставка претреса, да се отпочне претрес изнова, одлучиће суд о том предлогу и одбациће га, ако то тражење иде само за одуговлачењем поступка.

29) Трећи одељак § 241 мења се и гласи:

Но, ако се прекинути претрес за 14 дана не продужи, поступиће се према прописима § 240.

30) У § 294 додаје се последња реченица која гласи:

Против одлуке, којом се одбија захтев странке за исправку преписа пресуде, није дозвољен никакав правни лек.

31) У последњем одељку § 305 место „сто динара“ ставити „хиљаду динара“.

32) Друга реченица првог одељка § 310 мења се и гласи:

Оптуженик, који је оптужен за више кривичних дела, неће платити трошкове у погледу оних кривичних дела, за која није проглашен кривим у колико их је могуће издвојити без икаквих извиђаја.

33) У § 311 број 2 после речи „учинио окривљеник“ ставити „као и паушалне износе из § 314 а)“.

34) § 314 мења се и гласи:

Трошкови настали од покретања па до свршетка кривичног поступка, које је странка дужна да накнади по прописима §§ 310 до 313, обухватају:

1) паушални износ (§ 314 а),) као део оних трошкова кривичног правосуђа, који у следећим тачкама нису нарочито споменути;

2) трошкове за пристојбе сведока, вештака и тумача, као и трошкове за извршење увиђаја поред трошкова под бр. 4;

3) нужне издатке приватног тужиоца, награду и нужне издатке браниоца и других заступника странака,

као и нужне издатке и награду заступника приватног учесника, уколико је такво заступање било наложено (§ 55) или било од потребе за постизање циљева из § 52;

4) подвозне и путне издатке судских лица и државног тужиоца, уколико им они припадају;

5) издатке за довођење окривљеника и за његово издржавање за време притвора и истражног затвора.

Оптуженик, који је осуђен на казну, сносиће још и трошкове око извршења касне изузевши трошкове за извршење смртне казне.

Уколико Закон о таксама прописује и плаћање судске таксе, осудиће се оптуженик који је оглашен кривим или и друга лица (§§ 311 и 312), да поред трошкова и таксу плате.

Држава исплаћује унапред све ове трошкове, осим оних под бр. 3, и таксе и наплаћује их доцније по §§ 310 до 313. Тога ради суд ће водити тачан рачун о свима трошковима, које учини у току кривичног поступка, и за извршење казни. Попис тих трошкова прилаже се списима.

35) После § 314 додаје се нови (§ 314 а),) који гласи:

Паушални износ (§ 314 од. 1 бр. 1) изузетно од прописа § 7, спада у нарочити фонд за покриће трошкова, које је држава дужна да исплаћује унапред, за помагање сиромашних отпуштених осуђеника и за награду сиромашним поузданицима (§ 440 од. 4), а утврђује га суд приликом изрицања одлуке о трошковима кривичног поступка и извршења казне (§ 281 бр. 6) у износу од 500 до 10.000 динара. При томе ће суд нарочито узимати у обзир имовно и здравствено стање оптуженика, дуготрајност и сложеност кривичног поступка, као и припремање одлуке о мерама безбедности. Суд ће ослободити оптуженика од дужности накнаде паушалног износа, ако би била овом дужношћу угрожена исхрана оптуженика, или ако би он био спречен у испуњењу дужности, да издржава своју породицу и рођаке, које је обавезан да издржава.

Ако постоји више оптуженика, дужност накнаде паушалног износа одређује суд према односима појединих лица и то тако, да терети сваког појединог оптуженика само износ, који би платио, да је за кривично дело сам осуђен.

Ако је оптуженик пресудом ослобођен од дужности, да накнади паушални износ из горе поменутих разлога, тужилац нема права да против те одлуке уложи призив.

36) У § 315 додаје се трећи одељак, који гласи:

Сведоци, као и лица, која их спроводе имају право на бесплатну возњу државним саобраћајним средствима за одлазак и повратак од места становања до седишта суда.

Садашњи одељак трећи постaje одељак четврти, одељак четврти постаје одељак пети, одељак пети постаје одељак шести, одељак шести постаје одељак седми.

37) После § 327 додаје се нов (§327 а) који гласи:

Против пресуде окружног као зборног суда, изречене у отсуству оптуженика, може оптуженик, поред ревизије или призива, у року предвиђеном за изјаву ових правних лекова предати и молбу за повраћај у пређашње стање, у којој оправдава своје изостајање. Ако се на основу ове молбе, по потреби извршеним извиђајем докаже, да оптуженик није могао доћи на претрес због тога, што му није уредно достављен позив за претрес или због других несавладљивих сметњи, по саслушању странака овај суд наредиће нови усмени претрес, па ће по саслушању странка и прибирању доказа изрећи и објавити нову пресуду, којом ће уједно поништити ранију пресуду. Но, при изрицању нове пресуде, није судија везан за начело § 327.

Против ове нове пресуде допуштен је правни лек ревизије или призива или обоје.

Ако оптуженик на уредни позив не дође на нови претрес, стаје ранија пресуда према њему на снагу.

новао *ad hoc* куратора, овоме наредио, да потпише готов уговор, и што је одобрио купопродају на основу потписа наименованог куратора и ако је исти куратор потписао уговор још пре но што је његово наименовање постало правомаћно.

Ови приговори нису основани.

Према установљеном стању ствари, које је и за овај Касациони Суд меродавно-законити заступник тада малодобних продаваца никада се није противио самој продаји упитне куће, те према сирочадском столу није приговорио ни висини постигнуте куповне цене, већ је само зато ускратио свој потпис, јер сирочадски сто није пристао, да му се у име откупа његовог права плодоживања на $\frac{1}{4}$ некретнине која је била предмет купопродаје исплати у место првобитно тражених 10.000 круна — 25.000 круна.

Како законити заступник није ову своту тражио преко постигнуте куповине, већ је тражио да се иста исплати из постигнуте куповине, дакле на штету својих штићеника, турска власт умесно је могла сматрати да постоји колизија интереса малодобних и њиховог оца и законитог заступника, те је одредио за склапање уговора једног „*ad hoc*“ турса.

Околност пак да је тај турса још пре но што је његово именовање постало правомаћно, потписао уговор, није од важности, јер је одобрење уговора од стране сирочад. стола уследило онда, када је то именовање постало правомаћно, јер се законити заступник није жалио нити против тог постављања, нити пак против давања надтурског одобрења склопљеном уговору. Исто тако није основан ни онај приговор да је сирочадски сто продао кућу малодобних за знатно мању цену од праве вредности, јер је сирочадски сто купопродајну цену усвојио на основу успеха пробне дражбе те га стога у погледу висине куповне цене не може да терети никаква одговорност.

Од стране турске власти према томе не постоји

протузаконит чин, те стога одпадају и сви приговори тужитеља у том погледу.

Други основ због чега тужитељи траже поништење купопродаје у суштини јесте тај, да је тужени злонамерно набавио право својине те куће, јер је одговарао од купа остале рефлектанте, делом обећавајући и давајући им протууслуге, делом приказивајући ствар неистинито.

И ако дражба коју је дала одржати туторска власт, није обавезна, него само информативна, како се ради о интересу малодобних, дакле, лица која лично не могу бранити своје интересе и како је, резултат и такове информативне дражбе од одсудне важности при установљењу куповнине, то овај Касациони Суд налази, да и за ове пробне дражбе важи као и за јавне судске дражбе то правно правило, да је недозвољено, јер се коси са добрим моралом, када један рефлектант одвраћа остале од стављања понуде било неумесним наговарањем, било пак нуђењем противуслуга, те да такав поступак купца чини купопродају неваљаном.

Призивни суд повредио је материјално право када је ову околност сматрао неодлучном. Разлог који навађа за то призивни суд, наиме да је кривични поступак против туженога обустављен, није довољан, јер одлука оптужног сената којим је поступак због преваре обустављен није меродаван за грађански суд, а осим тога овај спор не зависи од тога, да ли постоји превара у поступку туженог, јер и без тога може бити места пониставању упитне купопродаје.

Како пак призивни суд није установио потребне чињенице на основу којих би се могло установити да ли постоји од стране туженог какав поступак који би се косио са добрим моралом и којим би сироч. сто у погледу праве вредности куће био намерно обманут, то је ваљало пресуду призивног суда разрешити и тај суд упутити на даљи поступак, у којем ће имати установити праву вредност куће у време одржане задње пробне

лицитације даље, то да ли је тужена странка или задруга „Ханђа“ тражила контакт са другим лицитантом ради споразума око лицитирања? Како гласи права садржина споразума? Зашто задруга „Ханђа“ није даље учествовала у надметању, да ли би учествовала да није дошло до споразума са туженим и до које висине? Да ли је тужена Панчевачка Пучка Банка д. д. и друге рефлектанте одвраћала и чиме и каква је била намера тих рефлектаната у погледу висине њихових понуда, и зашто су одустали од надметања? Јер се без познавања ових чињеница не може установити потребно стање ствари и ствар мериторно решити.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 509 § г. п. п-а.

Нови Сад, 21 децембра 1929.

46.

I. Стање ствари установљено не само на основу изјаве, састављене пред општинском управом, него и на основу саслушаних и заклетих сведока, а без повреде каквог правног правила, — меродавно је и за ревизиони суд. — II. Околност, да је тужени засејао репом мању површину, него што је уговорено, не даје право на отштету, ако је утврђено, да би и та површина дошла под воду, те да би сејање било без резултата.

(Кс. у Н. Саду, Г. 432/1929).

Касациони Суд Б. Одељење одбија ревизиону молбу тужитеља и осуђује га да туженом на руке правозаступника плати у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова 870 динара.

Разлози: Како је призивни суд стање ствари установио не само на основу изјаве истављене пред општинским поглаварством, већ и на основу пред судом саслушаних и заклетих сведока и то је учинио без повреде каквог правног правила у смислу 270 § а Гпп. то је оно у смислу 534 §-а Гпп. за овај Касациони Суд меродавно.

Према том стњу ствари тужени није прекршио уговор склопљен у погледу сејања шећерне репе, јер му је земља стајала под водом а касније се репа због ветра осушила.

На основу овог стања ствари умесно је призивни суд применио материјално право. Околност да је тужени посејао само 15—17 јутара у место уговорених 24 не мења ствар, јер је по установљењу призивног Суда сва земља била једнако неспособна за сејање у прописном времену и јер би стога и усев од преосталих 7 јутара имао исту судбину као онај са посејаних 17 јутара.

Како је према томе ревизиона молба у целости неоснована, то је ваљало исту одбити и молитеља ревизије осудити на снашање и ревизионих трошкова.

*

О слободној оцени. Основно је начело то, да чињенично питање судија слободно оцењује, он није везан за резултат доказног поступка, него се има обазрети на цео садржај расправе, а зато судија може неко спорно питање, на основу резултата целе расправе, истинитим утврдити путем закључивања из других неспорних чињеничних околности, или из целог стања ствари — евентуално и без прикупљања доказа. Али суд не може неистинитим прогласити признате, непорицане и опште познате чињенице, јер овакве чињенице ни не треба доказивати, према томе нема места ни оцењивању истих. — Но — и то се мора нарочито нагласити — *слободна оцена не значи то, да суд може неку чињеницу истинитом или неистинитом утврдити самовољно и по своме ћефу.* Истинитост или неистинитост које чињенице само се онда може сматрати доказаном ако је брижљивим испитивањем целе садржине расправе и доказног поступка суд могао стећи чврсто уверење о истинитости или неистинитости порицаног стања ствари. *Пресуда се не сме засновати на фикције и комбинације које немају довољне основице у резултату расправе.* Како би суд сам себе могао контролисати, а

да учини могућим и контролу тачности утврђења и за више судове, суд је дужан да *потанко изнесе у разлозима пресуде све оне узроке који су створили његово уверење.* Просто цитирање речи закона, или сличне опште изреке (као „на основу брижљиве оцене целе садржине расправе, исказа сведока и стручњачког мишљења“) није потанко излагање и зато такво образложење може служити разлогом за ревизију. Али исто тамо се има потанко образложити и недовољност доказа.

Из начела слободне оцене излази и то, да у оправданим случајевима [јер на пример околност која се жели доказивати није битна по судбину спора, или несумњиво је да понуђени доказ више не би могао утицати на уверење суда (исказ блиског рођака или опште познато непоузданог сведока)], суд може отклонити понуђени доказ *уз потанко излагање узрока.* Битни предуслов отклањања је да суд буде потпуно и непоколебиво уверен о истинитости или неистинитости дотичне чињенице, и да буду опширно изнесени узроци, на основу којих је утврдио, да понуђени доказ више не може утицати на његово уверење. Али одбијање доказа понуђеног на одлучне чињенице, мора се вршити са највећом опрезношћу, јер — сем најеклатантнијих случајева, тешко је унапред утврдити неће ли бити од утицаја на судијско уверење резултат доказивања. По правилу доказивање које се односи на битну околност, треба одредити. Свака повреда горе реченога јесте разлог за ревизију. Закон не дозвољава, да се отклони даље доказивање зато, што суд веројатним сматра, да одређено доказивање неће довести до резултата, који би могао утицати на уверење суда. — Надаље суд је дужан у пресуди навести, по странкама на усменој расправи предложена, а по суду отклоњено доказивање (§ 401).

Да се „разлози имају потанко изложити“, то толико значи, да се тачно има назначити на основу каквог исказа сведока, каквог мишљења стручњака, које садржине које

исправе. каквог резултата које смотре, којег исказа које странке, или на основу каквог држања странке је суд установио истинитост или неистинитост чињеница. У случају недовољности доказа, у погледу сваког доказа треба означити ону чињеницу, због које је дотични доказ недовољан (али ако је исказ којег сведока негативан или није битан, довољно је да се на ово само упутити).

При оцени могу се узети у обзир само такве чињенице и докази, који су наведени и изнесени на усменој расправи. — Оцена првог суда не веже призивни суд.

Ово смо сматрали потребним да изнесемо, за то јер смо у пракси искусили, да многи нису начисто са појмом слободне оцене.

47.

Код даровања, права предаја значи његово испуњење т. ј. за разлику од обећања даровања: одма и реализовање правног учинка даровног уговора. За то је код некретнина довољно већ само уважање у посед. За ваљаност даровања са правом предајом не захтева се јавнобележнички акт.

(Стол седморице у Загребу, Рев. 1473/1/934.)

Ревизија туженика не уважује се. Туженици су дужни накнадити тужитељици трошак поступка од 130 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Образложење: Ревизија побијајући пресуду призивног суда оснива се на ревизијском разлогу из бр. 3 и 4 §-а 597 грпп., те предлаже, да се другостепена пресуда преиначи и успостави пресуда првостепеног суда.

Тужитељица у свом одговору предлаже одбачење ревизије.

Први ревизијски разлог (§ 597 бр. 3 грпп.) види ревизија гледе друготуженика у том, што призивни суд узима, злу вјеру тог туженика код стицања упарничних некретнина јер је њему као брату тужитељице, а

сину првотуженице било познато, да је тужитељица у поседу тих некретнина била судбено заштићена, и ако је тужба због сметања поседа од стране тужитељице подигнута тек 17 августа 1933 и на ову издан у тој парници коначан закључак 11 септембра 1933 П. 384-33, док је он (друготуженик) већ даровним уговором од 8 маја 1933 дакле неколико месеци раније исте некретнине од првотуженице стекао.

Ревизија није основана.

Прије свега не стоји тврдња ревизије, да је призивни суд узео истакнуту околност „за темељни камен основа“ своје пресуде и на њој једино утврдио злу вјеру друготуженикову, већ је напротив утврдио злу вјеру његову на његовом властитом признању, да му је тужитељица прије сачињења побијеног даровног уговора саопштила, да јој је првотуженица даровала некретнине и одатле извео исправан закључак, да је знао, да се тужитељица у посједу тих некретнина налази. Знање пак друготужениково о том, да је тужитељица у посједу некретнина била судбено заштићена, призивни је суд истакао само у вези са напред споменутим његовим признањем.

У осталом истицани овај рев. разлог уопће не постоји, јер овај има у виду чињеничну претпоставку, која не одговара и противречи парничним списима, што овђе није случај, јер се ту тек ради о закључивању призивног суда из једне околности на злу веру друготуженикову. Даљу противречност налази ревизија у том, што призивни суд узима доказаним, да је првотуженица тужитељици даровала и предала препорне некретнине, и ако су искази и тужитељских и туженичких свједока протусловни.

Но ова ревизиона тегоба није основана, јер ревизија истичући наводну противречност у исказима свједока у ствари хоће да доведе у сумњу вјеродостојност свједока. Оцјена пак свједочанства од стране призивног суда је

ствар слободног уверења суда (§ 423 гр. п. п.), што не може бити предмет побијања, пошто је ревизијски суд везан на утврђење призивног суда.

Други рев. разлог оснива ревизија на погрешној правној оцјени ствари тврдњом, да се за сваки даровни уговор некретнина у смислу § 943 о. г. з. и § 52 бр. 4 36. тражи јавно билежничка исправа чак ако се странка (даропримац) налази у физичком посједу, јер да се под „правом предајом“ разумјева тек упис у земљ. књиге (§ 431 о. г. з.), а не већ предаја посједа у смислу § 312 о. г. з., како то призивна пресуда узима.

Ни у том правцу није ревизија основана.

Појам „права предаја“ треба просудити по опћим зак. прописима.

Закон у том правцу разликује: 1) „задобивање“ посједа, чији начин истиче у § 312 о. г. з. и 2) стечење власништва и то код покретнина у см. §§ 425-429 о. г. з. и код некретнина у см. § 431 о. г. з.

Нема разлога по закону, да се код даровања некретнина, задобивање посједа по § 312 о. г. з. учињено вољом дародавца и прихваћено од даропримца не сматра правом предајом у см. § 943 о. г. з. и да се даропримцу, који на тај начин имаде и титулус и модус стечења (§ 380 о. г. з.), не призна тужбено право, јер ће даропримац имајући оба горња реквизита, моћи увек исходити осуду, која је равна по свом учинку писменој исправи и која ће му служити за исхођење уписа у јавним књигама (§ 431 о. г. з.), све то тим више, што закон у § 943 о. г. з. не лучи даровање ствари покретних од непокретних. За то говори и околност што се и тако код даровања некретнина, које нису уписане у јавним књигама, односно где ових књига још нема, може обавити предаја само физички односно очитовањем, те што је за предају по § 431 о. г. з. потребна претходно исправа, коју ће у случају предаје (посједа) по § 312 о. г. з. увјек моћи заменити осуда и напосок, што из самог

законског појма власништва (§ 354 о. г. з.) слиједи право власника, да располаже сућанством и користима, дакле доследно и да га дарује и преда у посјед односно у власништво оном коме он хоће.

Треба још истаћи, да закон уопће познаје двије главне врсте даровања: реално даровање, наиме даровање са предајом (ручно даровање, извршено даровање) и обећање даровања. Потоње је обећање спојено са прихватом, дакле склопљена погодба, која састоји из обостраног споразума о садржају даровања без праве предаје даровног предмета. Код таквог обећања даровања је по § 943 о. г. з. потребна за ваљаност његову писменост, а од дана ступања на снагу зак. о јавним билежницима је та прописана формалност још пооштрена, јер је по том закону прописан јавно-билежнички акт.

Из овог дакле слиједи, да је ова формалност нужна само код ове врсти даровања (даровног обећања) без предаја, а не захтјева се за ваљаност даровања са правом предајом.

Права предаја код даровања значи његово испуњење т. ј. за разлику од обећања даровања одмах и реализирање правног учинка даровног уговора. За то је код некретнина довољно већ уведење у посјед и вршење посједа односно власништва. Као права предаја врједи не само предаја у смислу § 426 о. г. з., већ и симболична (§ 427 о. г. з.), као и предаја очитовањем (§ 428 о. г. з.), без обзира радило се о покретним или непокретним стварима.

Из свега овога разложеног слиједи, да је за ваљаност даровања некретнина довољна права предаја даровног предмета, и да у таквом случају није потребан упис у јавне књиге (§ 431 о. г. з.), нити је прописан јавно-билежнички акт.

У овој парници доказала је тужитељица по свједоку Х. Ш., да јој је првотужена даровала препорне некретнине и препала јој их у посјед, те је тужитељица у по-

сједу била и судбено штићена, пак ваља обзиром на горе изложено узети да је уследила права предаја у смислу § 943 о. г. з., те тужитељици признати тужбено право у тој ствари.

Из свих тих разлога, јер ниједан ревиз. разлог није оправдан, није се ревизија туженика могла уважити. Одлука призивног суда о трошку не може бити предмет побијања, кад туженици с ревизијом у самој ствари нису успјели (§ 622 гпп.)

Одлука о трошку ревиз. поступка оснива се на §§ 143, 152, 154 гр. п. п.

(Стол Седморице као ревизијски суд.)

У Загребу, дне 22 фебруара 1935.

48.

§ 86 Грпп односи се само на потписнике менице, а не и на њихове наследнике, који нису потписали меницу. Према томе та надлежност по месту плаћања менице, искључива је само за потписнике менице.

(Ас. у Н. Саду, Пл. I. 86-2/1935.)

Рекурс се одбија и побијани закључак Окружног суда у Новом Саду од 3 јануара 1935 г. Бр. По 898/934 се одобрава.

Образложење: Прва Хрватска Штедионица у Загребу није могла покренути тужбу за менични дуг од 29.600 дин. против законитих наследника меничног дужника сада покојног Ш. ЈА. пред окружним судом у Новом Саду позивајући се на пропис §-а 86 гр. п. п.

§ 86 гр. пп. односи се само на потписнике менице, дакле на акцептанта, трасанта и жиранта, а не на њихове наследнике, који нису потписали меницу, и према томе та надлежност по месту плаћања менице је искључива само за потписнике менице.

Према томе је правилно решио првостепени суд, да

се у овом случају није могао применити пропис § 86 гр. пп. у погледу надлежности по месту плаћања менице.

Тужени као законити наследници покојног Ш. А. меничног дужника примили су уруцбену исправу котарског суда у Сремским Карловцима од 4 децембра 1932 г. Бр. Ос. 64/32 и према томе тужба је правилно покренута против истих, јер је та уруцбена исправа постала правомоћна, али није правилно покренута пред Окружним судом у Новом Саду позивајући се на пропис §-а 74 гр. пп.

У смислу § 74 гр. пп. за тужбе веровника, који настају из захтева против покојника или против његових наследника као таквих надлежан је до првостепене судске предаје заоставштине онај стварно надлежан суд, у чијом се подручју налази седиште суда код којег се расправља заоставштина.

Ни овај случај не постоји у конкретном случају, јер је правоснажно уследила судска предаја заоставштине са правоснажном уруцбеном исправом и према томе у конкретном случају може доћи само у обзир општа надлежност по § 61 гр. пп.

Како сви тужени станују у Петроварадину за тужбу је стварно и месно надлежан Окружни суд у Сремској Митровици.

С тих разлога морао се је рекурс као неоснован одбити и побијани закључак одобрити.

Нови Сад, 14 фебруара 1935 године.

49.

У оставинском поступку после донесене одлуке о упућивању на парницу, секвестар се може одредити само на основу §-а 91 (а не §-а 90) оставинског поступка, а против овог решења има места правном леку и на III. ст. суд (§ 124).

(Кс. у Н. Саду, Вп. 60/934).

Касациони суд Б. Одељење услед утока од 9.-IX разрешава нападнути део (одређење секвестра), како II ст., тако и I степеног решења упућује I ст. суд на даљи поступак и доношење нове одлуке.

Разлози: Како је већ раније пала одлука о упућивању на парницу, то у смислу 124 § а оставинског поступка има места правном леку против II ст. решења у питању одређивања секвестра, у колико је I ст. решење преиначено, јер се секвестар има сматрати одређеним по 91 §-у ост. поступка. Но како се не може установити за решавање спорног питања битна околност, да ли је истинита тврдња молитеља секвестра да је упитни улог стојао на имену оставитељке, или је пак истина тврдња противне странке, да је улог од почетка па увек стајао на имену трећег лица (утецатељке), то је ваљало разрешити решења оба нижа суда са упутством да се рашчисти ово спорно питање, као и то где је становала пре смрти оставитељке и у каквом је одношају била са утцатељком.

Нови Сад, 17 марта 1934.

50.

I Недостатак, да тужба није прописно поднесена, може се накнадно поправити. — II Код се контумациона пресуда стави ван снаге зато, што тужба није била уручена, па поступак продужи у времену важења новог грађ. поступника, онда за даљи поступак важе прописи новог Грп.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 167/1934).

Рекурс тужене одбија и нападнути закључак одобрава.

Разлози: Жалба тужене у рекурсу наведена, да тужба није прописно потписана од стране тужитељске фирме, не може се уважити већ за то, што та жалба и ако није истакнута у призиву, није основана, јер је ту-

житељица у призивном поступку издала прописно потписану пуномоћ Др. К. М. адвокату у Новом Саду, који је у одговору на призив ставио такве захтеве, из којих се даде закључити, да је он дотадањи поступак одобрио. — Неосноване су и остале жалбе рекурса тужене јер је призивни суд заузео правилно правно становиште, да се на овај спор имају у смислу чл. 36 уводног закона примењивати прописи новог грађ. парничног поступка за то, што је на захтев саме тужитељице, одређено било ново рочиште за дан 3 октобра 1933, тако да рочиште од 26 јануара 1933 и на истом донесена контумациона пресуда, нису од уплива већ за то, што је та пресуда изгубила важност тиме, што је на захтев тужитељице стављен у молби од 8 јуна 1933 одређено ново рочиште за дан 3 октобра 1933 баш за то, што је прва контумациона пресуда од 26 јануара 1933 постала неважећа, јер туженици о том рочишту нису били на време обавештени,

Како је према тому призивни суд своју одлуку правилно у смислу § 567 грп. у вези са § 565 грп. донео у форми закључка, а како је тај закључак на закону основан, јер је контумациона пресуда првостепеног суда од 3 октобра 1933 донесена правилно у смислу §§ 492 и 538 грп. а без повреде § 498 грп., било је оправдано рекурс тужене као неоснован одбити и нападнути закључак одобрити.

Нови Сад, 24 марта 1934 године.

51.

I Код кривичних дела почињеног пуцањем, потребно је установити даљину пуцања, као и просек кругова разлаза сачме, а није довољно само то утврђење, да је оптуђени пуцао преко главе оштећенога, јер се само на тај начин може утврдити да ли постоји само преступ озбиљне претње из § 247 Кз. или злочин или § 167 одељ. II крив. зак. — II Код кривичног дела из § 178 има се у-

становити и то, да ли је добијена рана била опасна по живот или не.

(Кс. у Н. Саду, Кре 46/1933).

Касациони суд поводом уложене ревизије а на основу § 350 т. 5 ст. посл. с. кр. п. из службене дужности поништава пресуду Окружног суда и упућује исти Окружни суд, да одржи нови главни претрес и донесе одлуку.

Решење у погледу уложених правних лекова отклања.

Разлози: Окружни суд дело опт. квалификовао је као преступ озбиљне претње злочинством из § 247 кр. з. зато, јер је нашао, да је овај оптужени пуцао на оштећенога из удаљености од 5—6 корака, а према мишљењу стручњака пушкара П. А., с обзиром да је само једна сачма нађена у грудњаку на рамену оштећенога, оптужени је мора пуцати са пушћом упереном више главе оштећенога, јер да је пуцао у правцу тела, оштећени би морао бити сав изрешетан с обзиром на количину сачме у патрони. Зато је одбацио квалификацију државног тужиоца по 167 кр. з., и дело оптуженога квалификовао по § 247 кр. з.

Међутим овако установљене чињенице нису довољне, да се закон правилно примени, јер је стручњак исказао само толико, да је оптужени пуцао више главе оптуженога, а не каже, колико је било то више главе. Стручњак је требао да да мишљење, колико је просек круга, када се пуца са оном количином сачме у патрони, и са оне даљине, како је то сведоцима и стручним налазом установљено, даље, стручњак је имао да се изјасни нарочито на ту околност, колико је правац пуцња био изнад главе оштећенога, да га је с обзиром на просек круга разлаза сачме само једна сачма погодила у грудњак, висине рамена. На темељу овако изведеног вештачења, имао је Окружни суд да утврди чињенице о којима је реч. Ове међутим нису утврђене, а њихово установљење

је безусловно потребно, да би се при правилној примени закона могла донети пресуда.

У погледу дела оптуженога из § 178 кр. з. Окружни суд у својој пресуди није навео ни једну битну чињеницу, у колико је рана оштећенога коју је задобио по уху, била опасна по живот. У уверењу бановинске болнице у Вел. Бечкерек од 18 новембра 1932 број 2837 које је и на главном претресу прочитано, само је то констатовано, да је озледа по уху тешке природе. Стручњак Др. П. А. на главном претресу на основу сада споменутог лечничког уверења исказује, да је та озледа опасна по живот, а није навео ни једну чињеницу, из које закључује, да је та озледа опасна по живот, када бановинска болница констатује само толико, да је та озледа тешке природе.

Има се дакле вештачење спровести и утврдити оне чињенице, из којих ће се моћи извести, да ли је озледа по уху тешке природе, или је пак опасна по живот. Без тих утврђених чињеница при правилној примени закона не може се донети пресуда, па пошто је против пресуде окружног суда уложена ревизија, и услед ревизије Касациони суд је исту узео у разматрање, морао је из службене дужности поништити пресуду окружног суда на основу § 350 т. 5 с. кр. п. и упутити исти суд, да одреди нови главни претрес и донесе нову одлуку.

С обзиром на горње решење, Касациони Суд је отклонио решавање уложених правних лекова, јер су исти постали безпредметни.

Нови Сад, 11 октобра 1933 године.

52.

Претпоставка је за ревизију наводне повреде формалног закона, да оптужени или његов бранилац приговори тој формалној повреди.

(Кс. у Н. Саду, Кре 258/933).

53.

Према сталној судској пракси, рука се сматра као „важан део“ тела, јер је она такав орган, од којег зависи привредна делатност човека.

(Кс. у Н. Саду, Кре 297/933).

54.

У смислу § 466 од. 2 т. 1 с. кр. п. неоправдано осуђеним сматра се оно лице које је правноснажно осуђено, а доцније на основу понављања кривичног поступка, поновни кривични поступак правноснажно обустављен, или ако је правноснажно осуђено лице доцније правноснажном пресудом ослобођено од оптужбе или је ова одбијена.

(Кс. у Н. Саду, Код. 1/933).

55.

Према последњем одељку § 320 Кр. з. прописи тога §-а не могу се применити, ако је крађа учињена на начин означен у §-у 316 Кр. з.

(Кс. у Н. Саду, Кре. 193/1933).

56.

Касациони суд је нашао, да се оптуженоме не може у корист узети олакшице добро владање и младо доба, јер сваки држ. службеник мора бити доброг владања и јер се 25 година живота не може узети као младо доба.

(Кс. у Н. Саду, Кре. 384/1933).

*

Држ. чиновник може бити и лице дисциплински кажњено због рђавог владања, следствено томе постоји разлика између чиновника доброг владања и кажњенога.

МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ

Бр. 31070

8 априла 1935 год.

Београд

Бр. Су 2021/1/35

Мојим решењем Бр. 31070 од 19 марта 1935 године образована је у Министарству правде стална лекарска комисија за преглед службеника подручног ми ресора

Код ове комисије биће обавезан преглед за оне службенике, код којих је потребно утврдити неспособност за даљу активну државну службу у смислу § 84 тачка 2 Закона о чиновницима, као и за оне службенике, којима је потребно да неко време буду на отсуству ради опорављења од болести или да се подвргну нарочитом лечењу (санаториумско, клиничко и др.), § 84 тачка 6 Закона о чиновницима. У оба напред изложена случаја службеник ће упутити молбу Министарству правде преко свог непосредног старешине и у молби изложити разлоге зашто је неспособан за даље вршење активне државне службе или зашто му је потребно отсуство ради опорављења или специјалног лечења. Уз молбу може приложити и лекарска уверења оних лекара, који су дотичног службеника ради лекарског прегледа који ће се извршити о његовом трошку ако комисија утврди да му стање здравља допушта вршење службе.

Службеник, који је оболео од акутне болести и тиме спречен да долази на дужност известиће о томе свог непосредног старешину, који ће, ако нађе за потребно, наредити преглед стања здравља оболелог службеника у смислу § 84 тачка 1 Закона о чиновницима. Кад се старешина увери, да је дотични службеник заиста болестан и принуђен на постелно лечење, онда такво отсуство од дужности неће слати Министарству на одобрење, као што су то досада чинили поједина надлештва, већ ће такво отсуство службеника док траје акутно оболење само примити знању.

Наређујем старешинама да предње саопште свима службеницима и дневничарима подручног надлештва с тим, да ћу узети на одговорност службеника, који поднесе молбу, која није у смислу овог наређења, а исто тако и старешину, који такву молбу спроведе Министарству.

Министар правде

Др. Драг. С. Којић, с. р.

Шв. д. еп/334

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ!

Отварајући претплату за XV. годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1935 годину изволе послати Дин. 120 јер је претплата на целу годину платива у почетку године, пошто је наш лист упућен једино за претплату.

Уједно и овим путем позивамо оне наше пошт. претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити.

Објављујемо и то, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1925—31 године, свако годиште по 100 динара. Судије и судијски приправници могу добити „Збирке“ из 1925—1931 г. у пола цене, док их још има на стоваришту.

Најпосле умољавамо наше п. претплатнике, да „Збирку“ препоруче својим пријатељима и познаницима.

Нови Сад, 15 маја 1935 год.

Уредништво „ЗБИРАКА“

НОВИ САД

Телефон 24-98.

